

CHUYỆN XÓM KÉN

Mạch Nha

Xóm nhơ nhỡ, nằm ở ven đô một thành phố nước Pháp, tên ta là Kén, do ba chung cư quây lại mà thành. Dân trong xóm đều mang hỗn danh.

NHÂN

TRỐ : trai trắng, bắp thịt, ngơ ngáo bẩm sinh, không làm ăn, học hành gì cả, sáng sáng vâng lời bác sĩ chạy bộ chống cuồng.

KIẾNG : gái nhà lành, đã toan về già từ lâu , độc thân một trăm phần trăm, nhu cầu lai láng, chánh kinh niên, đang trong giai đoạn mình biết mình muốn gì mà chưa biết phải làm sao.

NÒI : nạ dòng, yêu chồng chứa chan. Kẹt cái, chàng theo nghiệp lái, nay đây mai đó nên hay vắng nhà.

BÀ THÁU : hưu non, tinh như rận.

TÌNH

Không từ bất kỳ buổi sáng nào, kể cả những hôm mưa đá, những ngày nóng trái, Trố chạy. Chuyên cần, cắm đầu cắm cổ. Lộ trình không đổi, quanh quẩn từ xóm ra cầu, ộp lườn ga, bọc quanh chợ, vòng vòng vườn hoa.

Ngang qua cô Kiểng, cô Kiểng bịt mũi, chê hằm bằng lời. Ngang qua bà Thấu, bà Thấu không tặc lưỡi thì cũng chép miệng. Ngang qua chị Nòi, chị Nòi dán cứng mắt vào hai quả mông cao vun vút, núc na núc níc, lắc lắc ừ ừ dưới lớp vải quần giàu chất ny lông, hể gặp mồ hôi là lại dính ngay vào da. Trông rất dễ lên huyết áp.

Khi chạy, Trố cảm thấy bên mình một cái gói gì đấy, nặng không ra nặng, nhẹ chẳng ra nhẹ. Tay quặp chặt như thể cốt thể. Chớ bỏ ! Chớ buông !

Giữa sáng, người ta thường thấy cậu ngồi thờ cạnh bồn nước trong công viên. Ngoan lắm, không bứt lá, bẻ hoa, cũng chẳng thèm thò tay vọc nước bao giờ. Lúc đứng khuỳnh khuỳnh gấu beo, lúc chạy hùng hục chó ngựa mà lúc ngồi thì là phỗng đá. Ôm bọc cười với bà con cô bác, răng phô ra, sún mẻ lẫn lộn. Và mắt, thì vậy, trố trố.

Thằng Trố độ này trở chứng. Chạy cả ban đêm ! Phá ! Không cho người ta ngủ !

Cô Kiểng than như thể phiền lăm vào một lần tình cờ chạm mặt bà Thấu ở cổng sân chung.

Thế à ? Sao tôi không nghe ? Nó chạy lỏi mấy giờ ?

Nghĩ bụng bà già nghễnh ngãng, cô Kiểng thờ phì, chán ngán đóng chuyện. Tính cô vẫn thế, ít khi đông dài. Không mặn chuyện không phải vì ít nói mà vì không tìm ra ai cùng tần số cả. Cặp mắt cô trong rỗng, người, vật soi vào đến phải giật thót tim với hiện hình mình trong ấy. Môi thiếu máu, mỏng vén lại ưa bặm. Lúc nào (cực kỳ hiếm hoi) cô cười hết công suất thì răng mới lộ ra. Khít khao, bé tí, nhọn hoắc. Thường ngày lạnh lùng, chuyện người không hỏi, chuyện mình miễn khai, thế mà hôm vợ chồng chị Nòi mừng anh chồng vừa được tăng lương, mở tiệc mời láng giềng, nhân thể khui mấy chai vang đầu mùa, cô Kiểng rượu vào lời ra, cao hứng xào toản chuyện phòng the. Kiểu này thế này, kiểu nọ thế nọ, thế nào mới thông, thế nào mới khoái...Anh Nòi cứ là tròn xoe mắt, hết thật thế à lại cô ấy à. Từ đó, gặp ai anh cũng cải chính hộ : Đừng tưởng gái già khô khan nhá, thời mới ra ràng, cũng rung rinh giường chiếu như ai.

Nhưng thời ấy là thời cô vừa xong tú tài, được hai vị thân sinh vốn cùng là nhà giáo tiểu học khát khe có tiếng nơi tỉnh lẻ thả lỏng một tí sau hành trình mười hai năm miệt mài sách vở để lại chuẩn bị tiếp tục chuyên chú vào đại học.

Vi vút chưa được bao nhiêu đã phải chôn cất thòm thềm, khăn gói lên thủ đô học tiếp, dưới sự giám sát gắt gao gắt bội của bà cô ruột độc thân, không vui tính.

Ra trường, cô Kiểng lao đầu tìm việc. Có việc làm ổn định rồi cô chí thú tậu nhà, sắm xe. Con nhà căn cơ, nề nếp là vậy. Làm gì cũng phải thật nghiêm túc, đầu ra đó. Cầu toàn mãi đâm quen, cô bắt ne bắt nét người dung đã đành, có lúc quay ngược lại sửa lưng chính những người đã sinh thành, đào tạo và huấn luyện ra cái tính khó đâm đâm ấy. Cô lại rất công bằng, thường xuyên kiểm thảo bản thân, không cho phép mình sơ xẩy bất cứ điều gì, không chấp nhận thất thoát. Đàn bà cách cô. Đàn ông muôn phần hời ngại. Quá bốn chục, cô vẫn thui thủi một mình. Ban ngày ban mặt tỏ ra độc lập - tự do - hạnh phúc. Đêm về, chỉ có chăn gói mới rành rẽ những xoay sở đầy vất vả với tâm tình và mộng mị.

Bà Thấu bảo chị Nòi « Ít ra nó cũng không nháy nhó anh nhà » khi chị này than « Gái già đổ ky gớm, thấy tôi chồng con sung sướng, nó cứ lườm nguyệt mãi. »

Chị Nòi cười khẩy : « Nháy nhó hử, thằng chồng tôi có ham hố cách mấy cũng chả dại rờ vào. Thà đi chơi gái ! Muốn trẻ, đầy đặn. Muốn đẹp, không thiếu. Muốn sung, có thừa. Muốn điệu, đủ kiểu. Và trên hết, xong rồi chỉ việc trả tiền rồi ôm vốn về với vợ. »

Đổi thoại như thế, cho nên chị Nòi đã phải hả một tiếng lớn động trời khi bà Thấu thuật rằng Cô Kiểng khoe đang được yêu.

- Bác đừng bảo là chính thằng chồng tôi mê nó nhá !

- A, ra chị cũng thiếu tự tin đấy nhỉ ! Nhưng đừng lo !

- Ồ, thế thì ai ? Chẳng lẽ... thằng Trố ?

- Thằng ấy thì biết gì !

- Không biết gì mới yêu được chứ lị.

- Không, nó chỉ lo chạy thôi.

- Thế ai ? Ngõ này quanh đi quẩn lại chỉ từng ấy mày râu khả dĩ, tôi chả nghĩ ra thằng cha nào lại có thể kém khôn đến thế.

Đó là một người mới xuất hiện. Không phải cư dân địa phương. Theo như cô Kiểng tâm sự với bà Thấu thì mới độ tháng nay thôi, sáng sáng si tình chong đèn từ dưới đường nhóng lên tận lầu bảy ngắm cô thay áo.

- Thảo nào ! Thằng chồng tôi tuần trước tạt về có hai ba hôm cũng nhận thấy gái già độ này động rộn, phơi cả đồ lót ra lan can. Mút, reng cứ là phần phật. Tương hấn đỏ.

Hơi trai chỉ mới phàng phất xa xa thể thôi đã biến hóa một cách đáng ngạc nhiên khí sắc cô Kiểng. Đột nhiên miệng nhoeo rõ ràng. Đột nhiên mắt nhom âm áp.

- Mai chị đi coi với tôi không ? Bà Thấu rủ rê chị Nòi.

- Coi mặt thằng Roméo hả ? Thì đi.

- Phải dậy sớm đấy. Chắc cỡ sáu rưỡi là mở màn vì con Juliette đi làm sớm lắm, chưa đến bảy giờ đã ra khỏi nhà rồi.

- Được thôi. Tuần này chồng con tôi đều vắng nhà cả. Tôi đi vo ve với bác.

- Nhưng này, lạ nhỉ, nếu cứ đúng như lời cô ấy tả thì cái nhà ngó lên cửa sổ phòng ngủ hướng ra lộ chính của cô ấy chính thuộc dãy hộ trước giờ vẫn bỏ không cơ mà.

- Dãy hộ bao diêm trong khuôn viên tường vàng cổng xanh ấy à ? Hình như có người thuê rồi. Mấy tuần trước, tôi thấy cam nhôm tải đến bao nhiêu là rương hòm.

Hai người đàn bà quan tâm quá mức đến hạnh phúc của người khác dầm sương đi tìm hiểu thực tế và đã ngay lập tức nhận chân kẻ si tình.

Chàng lưng dài vai rộng, tóc mái sóng lượn, ngồi nghiêng nghiêng sát cửa sổ văn phòng, mặt hướng đúng lên phía cửa sổ phòng ngủ cô Kiểng. Trông xa sừng sững, oai phong. Nhìn gần nét nào ra nét đó, linh hoạt, sắc sảo.

Tò mò như bà Thấu, táo tợn như chị Nòi làm sao mà không cố xấp lại gần, nhìn cho tận, thấy cho tường.

Hiện cảnh ngồn ngàng. Đứng, ngồi bên trong cỡ năm sáu chàng như thế. Ưỡn, khoan, co, duỗi, anh đứng dọc, anh ngồi ngang, lại có anh chổng chơ giữa sàn. Bằng gỗ như người tình si Roméo có, bằng sắt có, bằng nhựa cũng có. Thì ra cái người vừa thuê khu nhà này hành nghề may mặc, chuyên trị veston, dùng nhà làm xưởng, chứa toàn ma-nơ-canh trai.

- Nó biết thừa mà phỉnh bác đấy thôi, chị Nòi nói, nước mắt sồn đầy hai khóe sau trận cười gập bụng.

- Chắc không đâu. Trông cô ấy chân thành lắm.

- Róc như nó có đâu lại dấm dớ đến độ cách nhà có vài mươi thước, không bước qua nhìn thử xem cái thằng nghĩa mình nó như thế nào !

Bà Thấu đã thôi cười. Bà không tin cô Kiểng lơ mơ. Trước giờ cô chẳng được lòng bà gì cho cam,

nhưng đem cái khám phá sáng nay so với vẻ mặt hoan hỉ của cô gái khi khoe với bà niềm vui đang được ái mộ khiến bà động lòng.

- Chắc cô ấy không dám.

- Ý bác nói nó nhát nết ? Thôi đi, hôm nọ bác không nghe nó rêu rao thể nào trên chiếu rượu về khoản đàn ông sao ?

- Không dám chẳng phải vì cả thẹn. Chắc cũng không vì tự cao gì nữa đâu. Tôi nghĩ, cô ấy sợ...

- Sợ ? Sợ gì ? Sợ ai ?

- Sợ đó chỉ là ảo giác, chớp mắt một cái sẽ tan biến đi... Sợ tiếp cận rồi sẽ vỡ mộng ta, tan mộng người, mất cả yêu...

- Ô, thế thì tôi phải nói cho nó biết để nó thôi mơ ngủ.

- Đừng! Tội!

Chị Nòi im. Chị đột ngột ngưng tranh luận với bà Thấu. Trố vừa chạy ngang. Mùi mồ hôi này, chị chưa có dịp chính thức hít hà nhưng mũi đã quen lắm. Oi đực. Mông giục đùi, đùi thúc về hông hục xông tới phía trước. Chiến tướng, ôi chiến tướng ! Chị Nòi trông thấy thú quá, há hốc mồm, vô tư chiêm ngưỡng . Mặc kệ bà Thấu thúc cùi chỏ Này ! Này !, chị cứ tùm ta tùm tùm. Trố quẹo mắt hút rồi, chị vẫn chưa khép miệng. Lúc sau còn dậm thêm : Chả biết nó có giặt quần thường không...

ooOoo

Chuyện xóm Kén cũng chẳng có gì để kể nếu cô Kiểng vẫn chỉ riêng tư sung sướng với si nhân bên đường, chị Nòi vẫn vui vẻ vừa hường của chồng vừa tiếc của người, bà Thấu vẫn chấp tay sau đít chiều chiều bách bộ và Trố vẫn chăm chăm bông gỏi chạy trị liệu.

Vào một buổi sáng cuối đông, khi tất cả mọi chuyến tàu các ngã đều bị hủy bỏ hoặc đình trệ vô hạn định vì sự bất đồng ý kiến của một số cán bộ công nhân viên đối với chính sách mới của chính phủ liên quan đến chế độ hưu trí khiến cho lòng dân nặng trĩu, mặt dân thiêu ỉu, cô Kiểng kinh ngạc trước sự xuất hiện của một người mà không chỉ riêng cô cho là hiện tượng.

Chuyến tàu cứu khổ cứu nạn tiến vào sân ga từ xa đã khiến nhiều cái mông mừng rỡ bật phất dậy sau mấy tiếng đồng hồ mõi mòn trên băng ghế. Tàu đến rồi tàu sẽ đi đâu ? Chẳng một dòng chữ nào thềm nhấp nháy trên màn ảnh điện tử thời gian biểu, chẳng một giọng nói nào thềm e hèm thông báo qua loa phóng thanh. Nhân viên trực ga cũng theo đồng nghiệp lái đình công luôn rồi. Hành khách náo loạn. Có người chưa biết tàu sẽ đi tiếp tới đâu cũng leo lên đại. Có người chân trên chân dưới, cổ nhào vào hỏi thăm tin tức qua những vị đã ngồi sẵn trong toa. Có người ngơ ngác nhìn ngược nhìn xuôi hi vọng đón bắt được chút thông tin.

Cô Kiểng phòng má bắt mặn. Mặt tiền cô trông giống cái bánh phồng tôm chiên trong dầu nguội, muốn nở nở không ra, chai tóp cũng không chai tóp hẳn, cứ xì xì xộp xộp, chỗ lồi chỗ lõm. Há miệng chười đồng vài tiếng cho hả giận, cô cũng muốn làm, ngật giáo dục gia đình không cho phép.

Mà không chười thì bụng ức dạ ách. Đang chưa biết phải làm sao, cô giật mình thấy từ toa đầu, một dị nhân oai vệ bước xuống. Mông mậm, vú gấn, bụng bô. Tay chân vung vẩy, vừa đổ bộ dọc theo thân tàu vừa ngoác miệng rao lớn : Tàu chạy về hướng nam, có ghé ga cái. Trạm tới là Phố Vua !

Tiếng rao nhiều hơi, phi pha phi phô phụt ra từ một cái miệng ít răng dễ làm người nghe nhột lỗ tai. Đã thế lại còn : điệu bộ gà tô, tóc tai tổ quạ, áo quần cháo lòng. Ấn tượng tức khắc.

Hiện tượng, rất hồn nhiên, hăng hái tiến tới phía trước, mắt nhìn thẳng, ánh nghiêm túc, giọng nóng sốt.

Tin tôi đi, bà con cô bác ơi. Chính nhân viên trạm trước thông báo như vậy đó. Tàu chạy về hướng nam, có ghé ga cái. Trạm tới là Phố Vua ! Chú ý, chú ý ! Loa loa, loa loa ! Tàu có ghé ga cái. Trạm tới là Phố Vua !

Khi cô Loa đi ngang qua cô Kiểng, tàu tu tu rúc một hơi dài báo sắp đóng cửa chạy tiếp, và cô Kiểng, mũi hình hình, miệng lăm bằm gớm ghê, con này không tắm mà chân thì đã vùi xọc ngay vào toa. Đàng nào cũng phải đến cho bằng được ga chính rồi mới tính đường bình tiếp.

Đa số khách đi tàu khi ấy đều có phản ứng tương tự cô Kiểng. Họ gớm dợn hình thức của cô Loa nhưng họ không có một nguồn tin nào khác, đành tin cô, leo lên xe. Chẳng ai có thời giờ mà cũng chẳng ai màng cảm ơn cái của ngợm. Trừ một người. Người này không đi tàu. Tàu chạy khuất, ga vơi vắng rồi, người ấy mới thoăn thoắt bấu cột sắt, từ ngoài đường leo hẳn vào sân ga, nhảy đánh đoạch ngay trước mặt cô Loa, cười toe toét : Cảm ơn cảm ơn !

Chiều đông ấy, xóm Kén lẳng lẳng đón một nàng dâu. Ngày hôm sau, ga nhà và các ga lân cận xuất hiện đôi nam nữ đi gõ mõ rao tin miễn phí, giúp bà con cô bác trong giai đoạn đình công đầy khó khăn, căng thẳng.

ooOoo

Có những người trong đời không nên gặp nhau bởi khí chất bất hòa, chưa cần mở miệng, chỉ nhác trông đã cảm thấy trăm con sâu ngứa ngứa nội tạng.

Nhưng trong một xóm nhỏ, người có là bao. Cho dù cô Kiểng đi làm rất sớm, lúc chị Nòi còn đang nhều ke trên mặt gối, và về nhà giấc xế chiều, khi chị đang mắc loay hoay chần con thì cái xác xuất đụng mặt nhau giữa ngõ cũng không phải là zê rô.

Và bởi vì anh chồng chị Nòi độ này cứ công cán luôn, mà hễ về đến nhà thì lại nhong nhóng chạy ra lan can coi gái chưa chồng bên nớ có mua thêm bộ đồ lót nào mới không, và vẫn gật gù khen từu lượng gái ấy, và vẫn thắc mắc không hiểu giữa lý thuyết với thực hành khác nhau bao xa - trên chính người tuyên thuyết - cái chuyện làm sao cho sướng... khiến chị Nòi hết sức không bằng lòng mà chỉ đành ngậm bồ hòn, cười cấn chỉ, vì sợ sấn sỏ ra, nó bực mình, bê dái đi luôn thì bỏ đời nhà em, nên máu hờn chị không đun mà bỗng sôi bốc lên khi giáp mặt cái con phải gió giữa lòng xóm.

Giận có mất khôn thật. Trong phút bốc đồng, chị Nòi quên nó cũng đàn bà như mình. Thèm, sướng, khát, đau đủ cả, từng ấy, như nhau, khi được hay không được đàn ông cung ứng.

Chị nực, chị ngứa, chị phải thả sâu ra cho bằng được. Chị khiêu chiến bằng cách oanh tạc dữ dội

loạt đạn thù bắn ra từ hai nòng mắt. Nhả thẳng vào ức đối phương. Cô Kiểng không phải là người dễ dàng bỏ qua những trò khiêu khích.

- Chị có vấn đề à ?

- Có mấy cũng chả bằng cô !

- Ủa, tự xưng sao cà khía ? Chị muốn gì ?

- Chung cư đầy đàn ông con nít, làm ơn dẹp giùm đồng bùa ngũ sắc nhà cô đi. Có giỏi thì rước cái thằng bên kia đường về mà trưng ra cho nó ngắm.

- Ồ, thì ra vậy ! Còn vấn đề gì khác không ?

Hỏi dứt lời, hai con mắt trong suốt của cô Kiểng tròn trũng, chụm tròn đồng mắt sưng mảy sứa kia rồi sòng sọc dọi quật lại vào cặp ngươi kẻ khiêu chiến, khiến chị Nồi lập tức lúng túng.

Cô Kiểng biết thừa chị Nồi thuộc dòng giống già dái non hột, giỏi thói hùng hổ cái mồm, chỉ cần bên ta cứng cựa hơn một tí thì bên địch thó lại ngay. Biết thế, nhưng không thềm thừa thắng xông lên, cô nhoen miệng ban cho đối phương nụ cười độ lượng bất ngờ, chỉ có thể hé nở khi lòng đang lên hương. Cô vui bởi vì chị Nồi vừa tặng cô một cảm giác hết sức dễ chịu. Cô được đánh ghen ! Hơn thế nữa, chị Nồi nhắc đến người tình si, niềm kiêu hãnh ngời ngời cô cất giữ trong lòng một mình không đặt, chỉ mong có dịp chia sẻ với cộng đồng.

Cuộc đụng độ vì đàn ông con trai tưởng sẽ nổ văng miêng lại bỗng chốc được hóa giải nhờ đàn ông con trai. Cả cô gái già lẫn chị nạ dòng đều ngưng ngang đôi bàn tay hung tợn, đã rất sẵn sàng lật áo nhau lên khi chị Nồi buột miệng xỏ ra cái anh chàng bên đường khiến cô Kiểng đột ngột xoay hẳn 180 độ, trầm trầm bỗng bỗng tỏ vẻ cảm thông nỗi khốn khó của người đàn bà thường xuyên chịu cảnh thừa con thiếu chồng.

Sự thỏa mãn, dù hoang tưởng, có khả năng ngăn chặn tính tàn ác. Cho nên, cô Kiểng đã tha cho chị Nồi một lời tốt. Rằng thì là cô biết thừa từ đạo Trố rước Loa về, sáng sáng cặp kè đêm đêm ấp ủ, chị Nồi ngứa ngáy cùng mình bởi chị không còn dịp ra bờ sông rình chàng chạy cuộc khuya nữa.

Người đàn bà mấy phút trước còn hung hung tợn tợn, chợt được an ủi, lòng chùng ngay xuống. Chị ngậm ngùi ngó ra bờ sông. Trong thoáng bồi hồi, không cảm nổi tiếng thở dài tiếc thương vô hạn những bước chân từng giúp mình tiêu sầu giờ đã im hơi bất tiếng. Bần thần thương thân, chị ừ ừ quay gót về nhà, quên khuấy ba cái lời độc địa lúc nãy chực phang xuống đầu cô Kiểng, bỏ chẻ bí mặt về người tình ma-nơ-canh muôn thuở.

ooOoo

Thật ra cô Kiểng đã ngờ ngợ ngay hôm thứ hai và rõ ràng thân thể người trai hôm thứ ba. Cẩn thận như cô, có đâu lại ngủ ngờ đến độ không nắm được lai lịch yếu nhân đời mình.

Tê tái một tẹo, tũn hũ một tẹo, trần trở một tẹo rồi cô cũng ngủ khò.

Trở dậy sáng hôm sau, lỏi năm sáu giờ, đèn đóm ngọn tỏ ngọn u, tâm thức ù ù cạc cạc, nhìn xuống

đường thấy dáng anh ngồi đó, lòng lại lằng lằng, bắt giắc thò tay gỡ áo.

Lúc cô khoe với bà Thấu về anh thì đường tình một mình đi đã khá xa. Con đường đó đơn đạo nên yên ả. Cô đi, mê mẩn sa mạc, mặt trời tình ái đưa đường dẫn lối, âm thầm vui vầy cùng chú người gỗ bất động, ngồi chờ mãi phép tiên thôi cho sức sống.

Có một lần, bà Thấu bắt gặp cô đứng lựa quần tây đàn ông ngoài chợ trời. Lấy làm lạ, bà xáp tới hỏi thăm hỏi nom và toát mồ hôi khi nghe cô khoe : Mua cho anh.

- Cái anh bên đường ấy à ?

- Chứ còn ai !

Chuyện nghe hết hồn đó, bà Thấu có nhiều tuổi cách mấy cũng không giữ nổi bình tĩnh. Bà cười từ giả cô Kiểng rồi lật đật đi tìm chị Nòi, mở đầu tin thời sự bằng điệp khúc đầy thán từ : Quá lẽ con Kiểng ! Con Kiểng quá lẽ ! Quá lẽ ! Quá quá lẽ !

Đêm đó, chị Nòi chiều chồng hơn bao giờ hết. Chị cảm thấy hạnh phúc vô biên. Chị sờ, chị miết, chị bầu, chị hít. Thịt da thú thiết một trăm phần trăm đây. Yêu tận tình, yêu nhiệt liệt, bất thường đến nỗi anh chồng phải ré lên. Yên, để cho em yêu, nữa, nữa, nữa cơ... Làm gì mà dâm thế ! Chị nhào lên hụp xuống, xiết bóp loạn cuồng. Khổ sở oái oăm của người khiến chị thấy sung sướng của mình được nhân lên ngàn vạn. Nào, hưởng, hưởng, hưởng... Đến lúc anh chồng chịu không nổi nữa, phải cắn mạnh một cái vào chỗ nhược, chị mới lai tỉnh, thả anh ra, cười hí hí và bảo :

- Anh này, cái con Kiểng ấy mà, cơ khổ !

Đêm bị vợ vò, tưởng ngày hôm sau anh chồng sẽ lợi dụng thứ bảy ở nhà nghỉ dưỡng sức, ai dè, câu chuyện li kì chiều đái vào cuối bữa tiệc ái ân thừa mứa của vợ kích thích anh ta nhiều hơn chị Nòi có thể lường.

Khích động rủ rê nham nhở đi chơi, sai khiến suồng sã sống chuồng. Mồm miệng và tay chân cực mịch cùng giờ giới ra một lượt bởi đỉnh ninh gái già bên nớ thêm trai quá đỗi rồi. Anh đây trai thật , trai xịn, bới vào tận miệng, mời em cứ xơi.

Nhằm to. Chồng chị Nòi chẳng những không sợ múi gì nổi cô Kiểng mà còn lãnh đủ một tràng mắng mỏ kịch liệt. Toàn những lời xỉ vả cao cấp nhưng cực kỳ dễ hiểu và khó quên khiến anh ta bẽ mặt, đùng đùng nổi giận, lôi tuột chân tướng người tình cô Kiểng ra xướng rao giữa thanh thiên bạch nhật. Xong còn thả trận cười đắc ý, ha hả ha hả dí theo bước chân cô gái cuồng cuồng chạy trốn. Nước mắt cô Kiểng rơi rớt trên hè, khóc cho bức tượng pha lê bấy lâu ấp ủ nâng niu, riêng tư thờ phụng vừa bị người ta đập tan tành giữa chợ.

ooOoo

Sau biến cố tro bụi trấu trát, cô Kiểng phản cảm hận vợ chồng chị Nòi, phản quá xấu hổ với bà con lối xóm, đang nằm nhà tương kế tựu kế phang lại bên kia một cú cho hả dạ rồi tính đường dọn đi nơi khác thì chuông cửa reo.

Người đàn ông bằng xương bằng thịt đến tìm cô sau khi tai nghe mắt thấy cuộc phanh phui mãnh

vườn cấm không ai khác hơn là chủ nhân xưởng may, người sở hữu đám ma-nơ-canh vô tâm vô tư.

Đây là lần đầu tiên từ khi dọn về xóm, ông tìm đến chào cô láng giềng mà câu chuyện liên can - dù phun ra từ miệng kẻ thất phu, lại rất thuyết phục - phút chốc làm ông cảm động. Ông tìm đến, gõ cửa, bước vào, và đã nán lại khá lâu trong căn hộ. Lâu, đủ để thay đổi một quyết định, một số phận, một cuộc đời.

Bà Thấu thêm một đêm mất ngủ. Bà nhắm mắt nằm thờ. Nhịp mạch không được đều. Chỗ Trố - Loa vắng tiếng cười nắc nẻ, ngây ngô, cứ như hai đứa con nít đang chơi oanh tù ti. Đèn nhà chị Nòi đã tắt từ khuya và bóng tối có âm thanh của nó. Riêng bên cô Kiểng, tiếng động không ngưng cho tới sáng.

12/2003